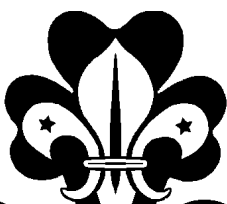

90 jaar

Vaandrig Leppink Groep

de Voortrekker

**de geschiedenis van de Scouting
Vaandrig Leppink Groep**

1974 - 2013

Bart van der Lugt

90 jaar VLG

Hebben jullie ook zo genoten van deel I van de historie van Groep II en de Vaandrig Leppink Groep ? Onder een strikt embargo heb ik beide delen van tevoren mogen lezen, nog voordat het eerste exemplaar uitgereikt werd. Ik voelde me zeer bevoorrecht.

Mijn indruk is, dat Bart veel moeite heeft gedaan om zoveel mogelijk historische feiten op te tekenen; al dat niet vermengd met hedendaagse belevenissen. Het uiteindelijke resultaat is verbluffend. Het is een boek geworden vol met historische en bijzondere feiten, verhalen, anekdotes, foto's, noem maar op. Ik denk, dat we Bart bijzonder dankbaar mogen zijn, dat hij veel van zijn vrije tijd de afgelopen jaren heeft besteed aan dit unieke document. En ook deel II is, net zoals deel I, een waar naslagwerk geworden.

1974 - 1979	-----	blad	11
1980- 1999	-----	blad	47
2000 - 2012	-----	blad	85
2013	-----	blad	131

Misschien, dat Bart de komende jaren nog wat tijd wordt gegund, om met een deel III de VLG-trilogie te voltooien.

Kiek'n Wat't Wodt

Cor van Loenen

Enschede, december 2013

70er jaren – pakjesavond in Glanerbrug
v.l.n.r. Annie Weener, Dick Weener, Cor van
Loenen, Annemieke van de Veen, Nancy Weener
en Henk Spiele

welpenkamp 1974
Jan Schutte en Hans van Zeven

boerenkoolmaaltijd 1975
Dick Weener

1974 – verkennerkamp Ommen
rivierslag tussen de ZeeValk en de Moby Dick

1975 – Aalten
tijdens dit eerste kamp werd de basis
gelegd voor de Wamahemokastam

Holländische Pfadfinder fühlen sich im Hülshagen wohl

Feuerwehr besuchte die Gäste aus dem Nachbarland

Quakenbrück. Seit
vergangenem Sonnabend
herrscht im Hülshagen, ge-
nauer gesagt im evangeli-
schen Jugendheim, wieder re-

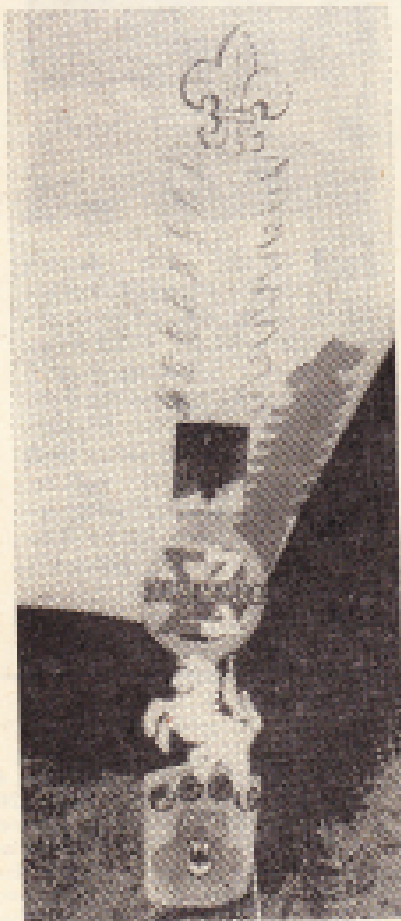
ges Leben. Zur Zeit verbringt
hier eine Gruppe niederländi-
scher Pfadfinder aus Ensche-
de ein einwöchiges Zeltlager.
Der Zeltplatz ist ideal. Wald
und Wasser sind vorhanden,
außerdem ein großer Lager-
platz. Die Räume des Jugend-
heims erleichtern die Verpfle-
gung und bieten ausreichend
Raum sowohl zum Schlafen
als auch für Zusammenkünfte
bei ungünstiger Witterung.

Hauptmann v. d. Lugt und
Hauptmann Neulmann haben
die Lagerleitung inne. Frau
v. d. Lugt ist
Das Lager
Pfadfinder
Nach Pfad-
die Jugend
Jahren in
eingeteilt,
wie Falken
usw. tragen

Die Gru-
seit 1923.
zur Stadt
einigen Be-
Lagerprog-
abgestellt.
ist vorzüg-
überzeugen
Woche ist
Programm
vorbereite-
gen haben
erfüllen
wegs unter-
derungen
Patrouillen
hören zu
natürlich
gefeuer
Erste G

tag abend die Männer der
Freiwilligen Feuerwehr Qua-
kenbrück, die schon länger
Kontakt mit der Gruppe un-
terhalten. Der Schützenhof
wurde inzwischen aufgesucht,
und per Rad ging es auch
nach Cloppenburg in das
Freilichtmuseum.

Für verschiedene Abende
hatte sich die Lagerleitung
etwas besonderes ausgedacht.
In Fortsetzungen wurde ein
mittelalterliches Spiel aufge-
führt. Es schildert die Aus-
einandersetzung zwischen

DAS KAMPFSCHILD mit dem
Quakenbrücker Frosch ist die
Trophäe beim Wettstreit.

Aufnahmen: Schulte

Graaf Johan von Bockraden (Ben
van der Lugt) geeft zich over aan
Bisschop Engelbert II (Ben
Meulman)

1977 – afbraak van het clubhuis aan de Buurserstraat

1979 – wethouder Wibier legt een platte knoop voor de opening van het clubhuis op erve 't Stroink

de hoornblazers van de 'Vaandrig Leppink band' bij de opening van het clubhuis 't Stroink in 1979

MAANDBLAD VOOR DE VLG – 90^e JAARGANG – NO. 5

de Voortrekker

1974-1979

maandblad voor kabouters, welpen, padvindsters,
verkenners, rowans, sherpa's en stamleden van de
Vaandrig Leppink Groep

90^e jaargang – no. 5
1974 - 1979

redactief	-----	blad	13
Onder Ons Gezegd			
1974 - 1977	-----	blad	14
1978 - 1979	-----	blad	29
De Jubelronde			
<i>het schilderij van Sint Joris</i>	-----	blad	19
de taptoeter			
<i>vlagvertoon</i>	-----	blad	27
de terugblik			
<i>Ben van der Lugt</i>	-----	blad	23
<i>Mariël Klos</i>	-----	blad	34
kampvuurverhaal			
<i>Wamahemoka</i>	-----	blad	35

redactief

Een van de vaste onderdelen van een zomerkamp was, en is natuurlijk nog steeds, de hike. Soms kwamen we hierna op dezelfde dag weer op ons kampterrein; soms kwamen we tot de ontdekking dat we die avond onze warme slaapzak niet op de gebruikelijke plaats terug zouden zien. Ze waren er wel, maar op een héél andere en soms een héél stuk minder comfortabele locatie. Tijdens zo'n meerdaagse hike werd (en wordt) er namelijk, ergens onderweg, wel eens 'primitief' gekampeerd. Nu wekt dat wellicht de indruk dat de slaapgelegenheden tijdens de rest van het kamp een 'vijfsterrencamping' gehalte hadden, maar ook daar was het, zeker bij slecht weer, soms aardig afzien. Maar 't is natuurlijk vooral wat je er zelf van maakt. Primitief kamperen betekende in ieder geval de nacht doorbrengen onder een plastic zeiltje (of in een boerenschuur, als je mazzel had). In onze dagen bestond de favoriete avondmaaltijd in zo'n geval meestal uit, op houtvuur opgewarmde, witte bonen in tomatensaus. Om een en ander een beetje gemakkelijk te maken werden de blikken gewoon in het vuur gezet waarbij je natuurlijk niet moest vergeten om, in verband met het 'explosiegevaar', een paar gaten in het deksel aan te brengen. Het eindresultaat was dan ook meestal dat het overgrote deel van de tomatensaus uit het blik gekookt was en de bonen waren verworpen tot een compact geheel dat, soms al knarsetandend, naar binnen moest worden gewerkt.

Het knarsetanden kwam overigens niet voort uit een gevoel van verontwaardiging ten opzichte van de kok (ieder lette namelijk op z'n eigen blikje) maar uit het feit dat de bonen die in contact waren geweest met de binnenzijde van het blik een beetje zwart uitgeslagen waren. Maar, honger maakt

rauwe bonen zoet, zoals ze nu eenmaal zeggen, en ik kan me niet herinneren dat we er op de een of andere wijze slechter van zijn geworden. Ik eet het nog steeds graag, maar dan wél met gebakken uitjes én klaargemaakt in een 'gewone' keuken in een 'gewoon' pannetje.

Bart

Onder Ons Gezegd

Begin 1974 kregen de verkenneren te horen dat er in het centrum van Enschede een stel rare snuiters rondliepen. Degenen die zij onder andere moesten zoeken waren een Noorman (akela Gerrit de Haan), een verdwaalde schot (hopman Ben Meulman) en een in tennistenuue gestoken hopman Ben van der Lugt. Vaandrig Gerrit Smit hield als straatveger het centrum schoon en vaandrig Hans van Zeben vroeg zich, gekleed als Zwitserse klimmer, quasi vertwijfeld af waar zijn bergen toch gebleven waren.

Dit gezelschap veroorzaakte natuurlijk aardig wat commotie, zeker toen zij na afloop besloten het restaurant (op de bovenste verdieping) van V&D met een bezoek te vereren. Degene die, deze dag, echter het allermeeeste bekijks trok was een forse, op een autoped zittende man, gestoken in een wit matrozenuniformpje (mèt korte broek en matrozenpetje) en getooid met een lange zwarte baard.

Een behoorlijke menigte stond zich af te vragen wat dit nu weer moest voorstellen, en alleen de verkenneren herkenden, zij het met moeite, in deze snuiter hun vaandrig Bernhard Westerhof. Achteraf samengevat door een toevallige voorbijganger : het was géén gezicht.

hopman, ik krijg het niet weg

Degenen onder u, die ooit eens op Gilwell Ada's Hove in Ommen hebben gekampeerd, weten hoe het daar is geregeld wat betreft de 'faciliteiten'. De toiletten bestaan uit grote betonnen platen met een vierkant gat in het midden, en uiteraard een houten gebouwtje er omheen voor de privacy. Onder deze betonnen platen liggen de 'restproducten' van vele generaties padvindsters en scouts te vergaan. Het wíl echter wel eens voorkomen dat een kleinigheidje (laten we zeggen, een stukje toiletpapier) op deze betonnen plaat blijft liggen.

Tijdens het verkennerenkamp in 1974 kreeg de dienstpatrouille dan ook als taak om elke avond een paar emmers water over het beton uit te gieten en, met dit water, de eventuele restanten in het gat te vegen; *'je gooit er een paar emmers water in om alles weg te spoelen'*. Op een avond kwam echter een vertwijfeld lid van de dienstpatrouille bij

zijn hopman met de bijna wanhopige uitspraak : *'hopman, ik krijg het niet wég !'*. Wat bleek ? De jongen had geprobeerd om, met behulp van ontelbare emmers water, de berg ónder de betonnen plaat weg te spoelen.

graven, bisschoppen en kikkers

Een argeloze lezer (of eigenlijk, bekijker) wil zich wel eens afvragen in welk jaar Scouting eigenlijk begonnen is. Op sommige foto's en dia's lopen er namelijk wel eens mensen rond in kledij, die stamt uit een periode ver vóór 1907; het jaar waarin Baden Powell op Brownsea Island het allereerste 'scouts camp' organiseerde. De iets meer oplettende kijker heeft echter al snel in de gaten dat het hier gaat om zomerkampen van de VLG. Zo vonden de verkenneren zich in de 70er en 80er jaren herhaaldelijk, als het ware meegesleurd door een tijdmachine, terug in ver vervlogen tijden. Het zomerkamp in 1976 bracht de verkenneren bijvoorbeeld naar het kleine Duitse plaatsje Quakenbrück, gelegen in Niedersachsen in (toen nog) West Duitsland. Onze contactpersonen waren de heer en mevrouw Lürding. Vooral degenen die, tijdens de voorbereidingen ter plaatse voor het kamp, regelmatig 'op de koffie' werden uitgenodigd, herinneren zich het bijzondere onthaal dat hen tijdens een bezoek ten deel viel. Is het in Nederland gebruikelijk om 'een koekje bij de koffie' te serveren; bij deze gastvrije familie werden hele taarten op een bijzettafeltje binnengereden.

de troep op excursie in het openlucht museum te Cloppenburg

In Quakenbrück zijn de middeleeuwen nog volop aanwezig. De gebouwen, de straten, de omgeving; allen ademen zij nog de sfeer van het rijke verleden. In dit decor speelde zich een heroïsche strijd af tussen een graaf, Johan von Bockrade, en een naamloze bisschop (tenminste, zijn naam was niet meer te achterhalen), die voor de gelegenheid maar Engelbert de IIe werd gedoopt. Deze strijd heeft zich overigens, omstreeks het jaar 1300,

werkelijk afgespeeld. Er werd dan ook alles aan gedaan om dit kleurrijke (én bloedige) verleden in zijn volle glorie te laten herleven.

In tegenstelling tot andere jaren werden de tenten voor het grootste gedeelte thuisgelaten. De verkenner overnachten in twee slaapzalen van 'das jugendheim der Evangelischen Luth. Kirchengemeinde St. Sylvester'. De dag na de aankomst maakten de verkenner kennis met het middeleeuwse gezelschap dat hun toekomst (in ieder geval voor die week) zou gaan bepalen. Een en ander begon overigens nog héél vriendschappelijk. De bisschop (Ben Meulman) zegende alle speeltoestanden in met een wel héél speciale wijwaterkwast. Hij hield daarbij gloedvolle toespraken in een mengeling van Latijn en Hollands; zéér knap voor een Duitse bisschop.

Op een zekere avond wist de troep niet wat hen overkwam. De leiding was ingefluisterd dat zij, bij het kampvuur, 'enkele gasten' konden verwachten. Die 'enkele gasten' bleek echter het voltallige korps van de vrijwillige Quakenbrückse brandweer te zijn. Opeens liepen er overal mensen in groene uniformen en er arriveerden grote brandweerauto's en een vrachtwagen met een complete geluidsinstallatie. Uit deze auto's kwamen een

barbecue en grote voorraden braadworst, brood, mosterd enzovoort. Binnen de kortste keren werden de verkenner, die toch al niet van de honger omkwamen, volgestopt met eten en drinken. De avond werd afgesloten met een kampvuur met sketches die door de verkenner, ten behoeve van de gasten, in het Duits (?) werden toegelicht. Deze goede en voldane stemming zou echter niet lang standhouden.

Toen de troep, moe maar voldaan, na een dagje zwemmen bij het jugendheim terugkeerde bleek er namelijk ingebroken te zijn. De inbrekers hadden een enorme puinhoop achtergelaten en de verkenner werden aan het werk gezet om na te gaan wat er zoals verdwenen was. Toen bleek dat ook de paspoorten waren verdwenen begonnen de jongens zich toch wel wat zorgen te maken. Hoe moest dat nu met de terugreis ? Volgens de gealarmeerde politie kwam dit soort diefstallen wel vaker voor en zij adviseerden, voor de zekerheid, een nachtwacht in te stellen. Dit advies werd natuurlijk opgevolgd en, net na middernacht, werd er groot alarm geslagen; de inbrekers hadden de euvele moed gehad om terug te komen ! De hele troep werd onmiddellijk uit bed getrommeld en er ontstond een klopjacht op, zoals het logboek ze beschrijft, twee 'zeer onpure typen'. Onder het slaken van kreten zoals 'breek 'm z'n poten'

werden deze twee uiteindelijk gevangen genomen. Het bleken Edwin Otten en Jan Willem de Rouville van de welpenleiding te zijn. Het hele gebeuren was slechts een nachtoefening.

Tegen het einde van het kamp werd (op vrijdag de 13^e !) de grote veldslag uitgevochten die, hoe kan het ook anders op zó'n dag, desastreus uitpakte voor graaf Johan von Bockrade (Ben van der Lugt). Zijn troepen hadden van hun kasteel een zwaar bewaakte vesting gemaakt, maar dat mocht uiteindelijk niet baten. De mannen van de bisschop behaalden na een zware, en vooral natte, strijd de overwinning. Bisschop Engelbert was echter vastbesloten definitief met zijn tegenstander af te rekenen. De graaf werd dan ook op spectaculaire wijze door René ten Thij 'een kopje kleiner gemaakt'.

opstaan !!!

Hebt u zich, als ouders, wel eens afgevraagd hoe de leiding er altijd weer in slaagde om tijdens een zomerkamp zoon- of dochterlief uit bed en in beweging te krijgen ? Natuurlijk zijn hiervoor in de loop der jaren vele verschillende methoden gehanteerd, maar dit is wat de verkenners er zoal in 1979 in de kampkrant over schreven.

- We stonden 's morgens véél te vroeg op, en Arnold (van Dijk) was véél te fanatiek met de ochtendgymnastiek.
- Na een zeer plotseling opstaan werden we gedwongen om een héél eind te rennen. Hier en daar werd wel wat gesmokkeld, maar ja . . .
- We werden vanmorgen gewekt door een afgrijselijk getoeter, de hopman (van der Lugt) was kennelijk in een zeer primitieve bui.
- We konden tot stomme verbazing van iedereen uitslapen tot half acht en opstaan (en nu komt het mooiste) zónder ochtendgymnastiek en zonder getoeter van de hopman.

Dit 'ochtendgetoeter' (ook wel reveille genoemd) was overigens niet het enige hoornsignaal dat in de 70er jaren tijdens verkennerskampen werd gebruikt. Naast het overbekende 'generaal saluut' (dat tijdens het hissen van de vlag werd geblazen) waren er signalen voor het verzamelen van de troep, voor het aantreden van de dienstrapouille én voor het bijeenkomen van de patrouilleleiders.

het verlies van het clubhuis aan de Buurserstraat

Nadat in 1973 de groep de mededeling had gekregen, dat het clubhuis aan de Buurserstraat op termijn moest worden ontruimd, brak er voor de groep een onrustige tijd aan. Verder werd de groep eveneens geconfronteerd met een andere, onplezierige, verrassing. De 'Stichting tot Exploitatie en Instandhouding van clubhuizen en terreinen voor vergadering en ontspanning' die al vele decennia de financiële en materiële belangen van de groep behartigd, was bijzonder onaangenaam verrast toen bleek dat het clubhuis formeel helemaal geen eigendom van de groep was. Uiteraard was men vanuit de groep al druk bezig om de gemeente Enschede zover te krijgen medewerking te verlenen bij het zoeken naar (een nieuwe locatie voor) een nieuw clubhuis. De groep kreeg allereerst een oude schuur in Stroinkslanden-Zuid aangeboden. Deze bleek tijdens een eerste inspectie echter zodanig vervallen te zijn dat één schop tegen een muur voldoende was. om deze ineen te doen storten.